Laulu-Jaakot vaisuina

PS 14.4.99

Pentti Höri

Meksikolainen kuutamoyö oli Jaakkoja parhaimmilaan. Kahdessa kitarassa Jürgen Lehmann ja Hannu Heikkilä.

Laulu-Jaakkojen tämän kevään konsertti jätti kuoron uskollisimmatkin ihailijat epämääräisen tunteen valtaan. Konsertista puuttui punainen lanka, teema, ja sen myötä vähän kaikki muukin. Kuorohan on viime vuosien aikana uudistanut jatkuvasti ilmettään uusilla ohjelmistoilla, joissa on ollut joitakin vanhoja ja paljon uusia lauluja. Nyt tuntuu, että uusiutumisesta on tullut itsetarkoitus ja samalla pakkopullaa, ja sehän ei voi olla tarkoitus.

Lauantain konsertissa lähes kaikki laulut olivat uusia, eivätkä laulajat olleet niistä useimpia vielä sujuviksi oppineet ja omaksuneet. Paljon oli hyvää yritystä, kurinalaisuutta, eläytymistä ja oivaa artikulointia. Paljon oli myös epäpuhtauksia ja -tarkkuuksia, harjoituksenomaista esitystä, lepsua laulantaa ja jännittämistä. Kuoron yhteissointi oli parhaimmillaan hyvä, heikompaa se oli yksittäisten stemmojen sooloissa ja kahden stemman duoissa. Sekä kakkostenorit että -bassot tarvitsisivat lisää laulajia.

Konsertin alkuosan lauluista *Oman kullan silmät* oli mielestäni ehein. Siinä oli alussa hyvää pianolaulantaa ja lopussa komeaan forteen päättyvä mallikas crescendo tempon kiihdytyksineen. Myös *Kosioretkessä* koettiin sävykästä piano-forte -vaihtelua. *Mies ja pöllö* -laulun hauska sanoitus kirvoitti mukavan ja napakan tulkinnan, kuten myös laulu sienien elämästä eli *Ryypätkääpä ja naitatti*, jolle yleisö hörähteli huvittuneena. Muut laulut tarvitsevatkin vielä tempon, äänipuhtauden ja esityksen sujuvuuden hiomista. Englannin kieli ei tälläkään kertaa istunut Jaakkojen suuhun.

Jälkiosan lauluista kohosi yksi ylitse muiden. *Meksikolainen kuutamoyö* oli Laulu-Jaakkoja parhaimmillaan ja vapautuneimmillaan. Tulkinnassa oli rento fiilis, huoleton meininki ja äänten kutkuttavaa pehmeyttä. Yksi sombrero, rummut ja kaksi kitaraa täydensivät vaikutelmaa juuri sopivasti. Tällaisia esityksiä olisi saanut mieluusti olla enemmänkin.

Mieskuorolaulun ystävä ihmetteli varmaankin, miksi konsertin päätteeksi oli valittu laulusikermä elokuvista, opereteista, oopperasta ja musikaalista, vielä pianon säestyksellä. Ainakin minun mielestäni sellainen kuuluisi lähinnä viihdemusiikkiin erikoistuneille sekakuoroille. Ilmeisesti moni muukin oli samaa mieltä, sillä yleisön reaktiot olivat lähinnä kohteliaat.

Konsertista jäi nyt jotenkin sekava vaikutelma, pettynytkin. Toisaalta kuoro on viime vuodet esiintynyt alati vaihtuvalla ohjelmistolla niin paljon edukseen, että pakko kai oli seinän joskus tulla vastaan. Luulen, ettei yleisö tällä hetkellä odotakaan jälleen uutta muodonmuutosta, vaan vaihteeksi taas selkeää ja perinteistä, kunnon mieskuorolaulua. Ja senhän Laulu-Jaakot taitaa!

ANNELI SUOJOKI